

Елайджа - номер дванадцять

Кожна долина буде піднесена

Jeff Pippenger

2023-10-17

Ми й далі розглядаємо Ілля як пророчий символ. Ілля проголосив Ахавові, що не буде дощу протягом трьох років, хіба що за його словом.

Ілля тішбїтянин, що був з жителів Гїлеаду, сказав Ахавові: Як живий Господь, Бог Ізраїлів, перед ким я стою, не буде в ці роки ні роси, ні дощу, хіба за моїм словом. І Царів 17:1.

Христос повідомляє нам у Євангелії від Луки, що три роки насправді були трьома з половиною роками.

І сказав: Істинно кажу вам, жоден пророк не має пошани у своїй вітчизні. Та правду кажу вам: багато вдів було в Ізраїлі за днів Іллі, коли небо було замкнене три роки і шість місяців, коли великий голод був по всій землі; але до жодної з них Ілля не був посланий, тільки до Сарепти Сидонської, до жінки-вдови. Луки 4:24-26.

Три з половиною роки припали на часи Ахава та Єзавелі, таким чином визначаючи три з половиною пророчі роки як період від 538 до 1798 року, коли папство, представлене як Єзавель у Тїятирській церкві, панувало під час темних віків.

Та маю проти тебе дещо: ти терпиш ту жінку Єзавель, що називає себе пророчицею, щоб вона навчала й зводила моїх слуг до розпусти та до споживання ідоложертовного. І Я дав їй час, щоб покалася у своїй розпусті; але вона не покалася. Ось, Я кину її на ложе, а тих, що чинять із нею перелюб, — у велику скорботу, якщо не покаються у своїх вчинках. І її дітей уражу смертю; і всі церкви зрозуміють, що Я — Той, Хто досліджує нирки й серця; і дам кожному з вас за його вчинками. Об'явлення 2:20–23.

«Час на покаєння» Єзавелі становив три з половиною роки за днів Іллі та три з половиною пророчих роки з 538 по 1798 у Темні віки папського переслідування. Покарання Єзавелі та царів Європи, які вчинили з нею блуд, полягало у викиданні на ложе скорботи, а також у смерті її дітей. У Темні віки були вірні душі, яких також було викинуто на ложе скорботи, але вони житимуть. Коли їх кидали на ложе скорботи, результат — життя для вірних або смерть для невірних — ґрунтувався на їхніх «ділах». Ложе скорботи для вірних породжувало терпіння і життя. Їхнє ложе скорботи мало припинитися під кінець трьох з половиною років, незадовго до того, як Ілля залишив Сарепту, щоб наказати Ахавові скликати весь Ізраїль на гору Кармель.

Переслідування церкви не тривало протягом усього періоду 1260 років. Бог у Своему милосерді до Свого народу скоротив час їхнього вогняного випробування.

Передвіщаючи «велику скорботу», що спіткає церкву, Спаситель сказав: «І коли б ті дні

не були вкорочені, не спаслася б ніяка плоть; але заради вибраних ті дні будуть вкорочені». Матвія 24:22. Під впливом Реформації переслідуванню було покладено край до 1798 року. Велика боротьба, 266, 267.

Суд «ложа скорботи» для папства «поб'є її дітей смертю», але суд «ложа скорботи» містив обітницю життя для тих, чії діла засвідчували їхню вірність, як це проілюстровано у смерті сина вдови з Сарепти.

І сталося після цього, що занедужав син тієї жінки, господині дому; і така тяжка була його хвороба, що не залишилося в ньому дихання. І сказала вона до Іллі: Що мені й тобі, чоловіче Божий? Чи на те ти прийшов до мене, щоб нагадати мій гріх та вбити мого сина? А він сказав їй: Дай мені свого сина. І взяв його з її лона, і виніс його в горницю, де він перебував, і поклав його на своє ліжко. І закликав він до Господа, і сказав: Господи, Боже мій, невже й на цю вдову, з якою я перебуваю, Ти навів лихо, умертвивши її сина? І простягся він на дитині тричі, і кликав до Господа, і сказав: Господи, Боже мій, благаю Тебе, нехай повернеться душа цієї дитини в нього знову. І почув Господь голос Іллі; і повернулася душа дитини до нього, і вона ожила. І взяв Ілля дитину, і зніс її з горниці додому, і віддав її матері; і Ілля сказав: Ось, твій син живий. І сказала жінка до Іллі: Тепер із цього я знаю, що ти чоловік Божий і що Господнє слово в устах твоїх — правда. 1 Царів 17:17-24.

Вдова визнала, що Ілля — «чоловік Божий», бо «слово Господнє», яке повернуло її дитину до життя, було словом «істина». Трьохетапний процес того, як Ілля простягався на синові вдови, вдова сприйняла як «слово» в устах Іллі — «істину». Єврейське слово «emet» у цьому уривку перекладається як «істина» і представляє творчу силу Альфи й Омєги. Це єврейське слово, утворене першою, тринадцятою та останньою літерами єврейського алфавіту, і представляє Силу, яка може повернути мертвих до життя.

Вірні, так само як і невірні, у «просторі» випробувального часу, представленому трьома з половиною роками, одержали вирок — «ложе скорботи». Смерть стала наслідком для дітей того класу, який пішов за блудницею, котра чинила розпусту й навчала доктрин язичництва. Життя було дано іншому класу, який слідував настановам Іллі й повірив Слово «правди».

Вдова послухалася наказу Іллі принести йому трохи води й дати йому трохи хліба, і її послух слову пророка символізує вірних у темні віки Тіятири. (Варто зауважити, що коли Ілля наказує вдові спершу нагодувати його, а потім нагодувати її сина та себе, то це означає, що першим, хто отримує поживу, є Ілля. Він першим отримує вістку, а вже потім — церква.) Нам відомо, що діла вірних наприкінці були більші, ніж на початку.

І ангелові церкви в Тіятирі напиши: Так говорить Син Божий, який має очі, як полум'я вогню, а ноги Його подібні до блискучої міді: Я знаю твої діла, і любов, і служіння, і віру, і терпіння твоє, і діла твої; і останні більші за перші. Об'явлення 2:18, 19.

Вірні виявляли добрі "діла" протягом "часу", який було дано папству для покаяння, але їхні діла наостанку були "більші від перших". Коли цей "час" добігав кінця, Христос послав ранкову зорю Реформації, яка розпочала справу більше не зносити папства, яке навчало

церкву "чинити блуд і їсти речі, принесені в жертву ідолам".

І хто переможе, і зберігатиме Мої діла до кінця, тому дам владу над народами: і він буде пасти їх залізним жезлом; як посудини гончара будуть потрошені на друзки — як і Я прийняв від Мого Отця. І дам йому зорю ранню. Хто має вухо, нехай чує, що Дух говорить церквам. Об'явлення 2:26–29.

На початку «часу», дарованого папству для покаяння, Христос мав «дещо проти» вірних, бо вони дозволили Єзавелі, «що називає себе пророчицею, учити й зводити Моїх рабів чинити розпусту та їсти ідоложертовне». Але наприкінці цього «часу» вірні перестануть терпіти, щоб папство й надалі спокушало.

У XIV столітті в Англії з'явилася «ранкова зоря Реформації». Джон Вікліф був провісником Реформації не лише для Англії, а й для всього християнства. Великому протесту проти Риму, який йому було дозволено виголосити, не судилося замовкнути. Цей протест відкрив боротьбу, яка мала завершитися визволенням людей, церков і народів. Велика боротьба, 80.

Їжа, яку їдять Божі слуги, — це вчення або послання, яке вони отримують. Блуд — це коли церква використовує державну владу, щоб примусово нав'язувати свої ідолопоклонницькі доктрини. У «період», який було дано Єзавелі для покаяння, церква втекла в пустелю для захисту.

І жінка втекла у пустелю, де їй приготоване Богом місце, щоб її там годували тисячу двісті шістьдесят днів.... І жінці дано два крила великого орла, щоб вона полетіла у пустелю, у своє місце, де її годують час, часи й півчасу, від обличчя змія. І пустив змія із своєї пащі воду, як повинь, услід за жінкою, щоб повинь понесла її. І земля допомогла жінці, і відкрила земля свої уста та поглинула повинь, яку дракон випустив із своєї пащі. Об'явлення 12:6, 14-16.

Під час гонінь за правління Ізавелі та Ахава Овдій уособлював той захист, який забезпечувала пустеля в часи папського панування.

І Ахав покликав Овдія, який був управителем його дому. (А Овдій дуже боявся Господа: бо було так, що коли Єзавель винищувала пророків Господніх, то Овдій узяв сто пророків і сховав їх по п'ятдесят у печері, і годував їх хлібом і водою.) 1 Царів 18:3, 4.

Учинок Овдія — приховування пророків у печерах групами по п'ятдесят — є символом місця в пустелі, приготованого Богом, щоб годувати вірних, які відмовилися жити вченнями папства і також відмовилися прийняти нечестивий союз, символізований її блудом із царями Європи. Проміжок часу, протягом якого Іллю було скеровано до вдови з Сарепти для поживи та захисту від Єзавелі й Ахава, був тим самим часом, коли церква втекла в пустелю, а місце, приготоване для них Богом, було представлене працею Овдія.

Місце переховування Іллі в Сарепті, що єврейською називається «Царфат», означає «очищення». Коли закінчився відведений Єзавелі час для покаяння, Ілля пішов до Овдія і наказав Ахавові скликати весь Ізраїль на Кармель.

І коли Овдій був у дорозі, ось Ілля зустрівся з ним; і він упізнав його, і впав ниць, і сказав: Чи ти це, пане мій Ілля? А він відповів йому: Я. Іди, скажи пану твоєму: Ось Ілля тут. 1 Царів 18:17, 18.

Перебування Іллі у вдови з Сарепти символізує Темні віки. У розповіді про Іллію та вдову вона збирала дві хворостини, бо ось-ось мала померти. У пророцтві вдова — це церква, і вона символізувала церкву в пустелі, яка ось-ось мала померти.

І ангелові церкви в Сардісі напиши: Так говорить Той, Хто має сім Духів Божих і сім зірок: Я знаю твої діла, що ти маєш ім'я, ніби живий, але ти мертвий. Пильнуй і зміцни те, що залишилося, що готове померти, бо Я не знайшов твоїх діл досконалими перед Богом. Об'явлення 3:1–2.

Вона "збирала дві палиці" і готувалася до своєї смерті, коли її перебиває Ілля.

І було слово Господнє до нього, говорячи: Устань, іди до Сарепти, що належить Сидону, і живи там; ось Я звелів там одній вдові годувати тебе. І він устав і пішов до Сарепти. І коли він прийшов до воріт міста, аж ось там вдова збирала хмиз; і він гукнув до неї та сказав: Принеси мені, прошу, трохи води в посудині, щоб я напився. А коли вона пішла, щоб принести, він гукнув до неї та сказав: Принеси мені, прошу, і шматок хліба в руці твоїй. Вона ж сказала: Як живе Господь, Бог твій, не маю я коржа, лише жменю борошна в діжці та трохи олії в глечику; і ось я збираю два поліна, щоб піти й приготувати це для себе та свого сина; з'їмо це — та й умремо. 1 Царів 17:8–12.

Вдова із Сарепти збирала "дві палиці". Вдова представляє вірних за часів Єзавелі. Її син представляє тих із періоду історії Тіятири, які померли з обітницею бути воскресеними в першому воскресінні.

І побачив я престоли, і на них сіли ті, кому було дано право судити; і побачив я душі обезголовлених за свідчення Ісуса і за Слово Боже, і тих, що не поклонялися звірові ані його образів, і не прийняли його знака на своїх чолах або на своїх руках; і вони жили й царювали з Христом тисячу років. А решта мертвих не ожили, доки не скінчилася тисяча років. Це — перше воскресіння. Блаженний і святий той, хто має участь у першому воскресінні: над такими друга смерть не має влади, але вони будуть священиками Бога й Христа і царюватимуть з Ним тисячу років. Об'явлення 20:4–6.

Вдова також представляє небагатьох у Сардах, які були гідними та отримали білі шати.

Ти маєш навіть у Сардах кілька імен, що не сплямували свого одягу; і вони будуть ходити зі Мною в білому, бо вони гідні. Переможець буде зодягнений у білі одежі; і Я не зітру імені його з книги життя, але визнаю ім'я його перед Отцем Моїм і перед Його ангелами. Об'явлення 3:4, 5.

Тим, що були в четвертій Тіятирській церкві, які померли вірними, представлені сином вдови, було дано білі шати при п'ятій печатці.

І коли Він відкрив п'яту печать, я побачив під жертвником душі тих, що були вбиті за Слово Боже та за свідчення, яке вони мали; і вони волали гучним голосом, кажучи:

Доки, Владико, святий і правдивий, не судиш і не мстишся за нашу кров на тих, що живуть на землі? І було дано кожному з них білу одежу; і сказано їм, щоб вони ще спочили трохи часу, доки доповниться число їхніх співслужителів і братів їхніх, які мають бути вбиті, як і вони. Об'явлення 6:9–11.

Мученикам Темних віків дали білі шати і сказали відпочивати у своїх могилах, доки не буде вбито іншу групу папських мучеників, так само як були вбиті вони. Їх було вбито папством протягом трьох з половиною років, і їм було обіцяно, що папство зрештою буде засуджене, але не раніше, ніж буде вбито другу групу папських мучеників під час кризи недільного закону, що незабаром настане. Сестра Вайт пов'язує прохання мучеників про суд над папством із двома уривками в книзі Об'явлення.

"Коли було відкрито п'яту печатку, Іван Богослов у видінні побачив під жертвником тих, що були вбиті за Слово Боже і свідчення Ісуса Христа. Після цього відбулися події, описані у вісімнадцятому розділі Об'явлення, коли вірні та істинні покликані вийти з Вавилону. [Об'явлення 18:1-5, цитовано.]" Публікації рукописів, том 20, 14.

В Об'явленні 18:1–5 представлено два голоси — у першому та четвертому віршах. Другий голос — це заклик вийти з Вавилону, і він позначає початок переслідування за «недільним законом», коли могутній рух третього ангела кличе іншу Божу отару вийти з Вавилону. Вона також розміщує уривок із п'ятої печаті під час відкриття сьомої печаті.

[Об'явлення 6:9-11 процитовано]. Тут Іванові було показано сцени, які не були реальністю, а мали відбутися через певний час у майбутньому.

"Об'явлення 8:1-4 цитовано." Публікації рукописів, том 20, 197.

У восьмому розділі Книги Одкровення, у віршах від першого до четвертого, відкривається сьома печать.

І коли Він відкрив сьому печать, на небі запанувала тиша близько пів години. І я побачив сімох ангелів, що стояли перед Богом; і їм було дано сім сурм. І інший ангел прийшов і став біля жертвника, маючи золоту кадильницю; і йому було дано багато ладану, щоб він приніс його разом із молитвами всіх святих на золотий жертвник, що був перед престолом. І дим ладану разом із молитвами святих піднявся перед Богом з руки ангела. Об'явлення 8:1-4.

Молитви мучеників Темних віків, які під п'ятою печаттю просять Бога звершити суд над блудницею, що чинить блуд із царями земними, возносяться «перед Богом», коли відкривається сьома печать. Натхнення пов'язує відкриття сьомої печаті з другим голосом вісімнадцятого розділу Об'явлення, бо саме при другому голосі Бог згадає її беззаконня і тоді подвоєє її кару: раз — за мучеників Темних віків, і ще раз — за кровопролиття під час кризи недільного закону.

І почув я інший голос із неба, що казав: Вийдіть із неї, народе Мій, щоб ви не стали учасниками її гріхів і щоб ви не зазнали її кар. Бо гріхи її дійшли аж до неба, і Бог згадає її беззаконня. Відплатіть їй так, як і вона відплатила вам, і дайте їй удвічі за її діла; у

чашу, яку вона наповнила, налейте їй удвічі. Об'явлення 18:4-6.

Ті небагато в Сардах, що не заплямували свого одягу, представляють тих, хто вийшов з історії Тіятири, що завершилася 1798 року. Вони представлені вдовою з Сарепти, вдовою, яка йшла на весілля у 1844 році.

«Прихід Христа як нашого первосвященника до Святого Святих для очищення святилища, показаний у Даниїла 8:14; прихід Сина Людського до Давнього днями, як подано в Даниїла 7:13; і прихід Господа до Свого храму, передвіщений Малахією, є описами однієї й тієї самої події; і це також представлено приходом Нареченого на весілля, описаним Христом у притчі про десять дів, у Матвія 25». Велика боротьба, 426.

Вдова готувала свою останню трапезу перед смертю, коли Ілля наказав їй послужити йому. Вона уособлює небагатьох вірних у Тіятірі, переходячи до небагатьох вірних у Сардах, які збирали «дві палички» для «вогню».

«Дві палиці» символізують обидва доми давнього Ізраїлю, які були потоптані язичництвом, а потім папством, але мали бути зібрані разом і поєднані в «одну палицю» в історичний період з 1798 по 1844 рік.

І знову було до мене слово Господнє, кажучи: А ти, сину людський, візьми собі одну палицю і напиши на ній: Для Юди і для синів Ізраїля, його товаришів; потім візьми іншу палицю і напиши на ній: Для Йосипа, палиця Єфрема, і для всього дому Ізраїля, його товаришів; і з'єднай їх одну з одною в одну палицю, і вони стануть однією в твоїй руці. А коли сини твого народу говоритимуть до тебе, кажучи: Чи не покажеш нам, що ти цим маєш на увазі? — скажи їм: Так говорить Господь Бог: Ось, Я візьму палицю Йосипа, що в руці Єфрема, і племена Ізраїля, його товаришів, і приєднаю їх до нього, до палиці Юди, і зроблю їх однією палицею, і вони будуть однією в Моїй руці. А ті палиці, на яких ти писав, будуть у твоїй руці перед їхніми очима. І скажи їм: Так говорить Господь Бог: Ось, Я візьму синів Ізраїля з-поміж народів, куди вони пішли, і зберу їх з усіх боків, і приведу їх до їхньої землі. І зроблю їх одним народом у землі, на горах Ізраїля, і один цар буде царювати над усіма ними; і не будуть вони більше двома народами, і вже не будуть розділені на два царства ніколи. І більше не будуть занечищувати себе своїми ідолами, ані своїми гидотами, ані якимись своїми переступами; але Я спасу їх з усіх їхніх осель, де вони грішили, і очищу їх; і вони будуть Моїм народом, а Я буду їхнім Богом. І Давид, Мій раб, буде царем над ними; і в них усіх буде один пастир; вони також ходитимуть у Моїх постановах, і додержуватимуть Моїх уставів, і виконуватимуть їх. І житимуть у землі, яку Я дав Якову, Моєму рабові, де жили ваші батьки; і будуть жити в ній — вони, і їхні діти, і діти їхніх дітей — повіки; і Мій раб Давид буде їхнім князем навіки. І укладу з ними заповіт миру; він буде з ними вічним заповітом; і влаштую їх, і розмножу їх, і поставлю Мою святиню серед них навіки. І Моя скинія буде з ними; так, Я буду їхнім Богом, а вони будуть Моїм народом. І пізнають народи, що Я, Господь, освячую Ізраїля, коли Моя святиня буде серед них навіки. Єзекіїль 37:15–28.

Коли Ілля покидає Сарепту, щоб скликати Ахава та весь Ізраїль на гору Кармель, вдовіла церква, що втекла в пустелю, збирала дві палиці для вогню, який очищає вдову перед

весіллям 22 жовтня 1844 року. Збирання двох палиць — це збирання міллеритського руху, що здійснюється в останній шістдесятип'ятирічний період, визначений у сьомому розділі Книги Ісаї. Північне царство перебувало під прокляттям Мойсея від 723 р. до н. е. аж до 1798 р., а Південне царство перебувало під тим самим прокляттям від 677 р. до н. е. аж до 1844 р. У 1844 році духовні нащадки тих двох буквальных народів були зібрані разом в одну палицю, або один народ.

Щонайменше Єзекііль визначає дві палиці як два народи, що об'єднуються в один народ.

Бо головою Сирії є Дамаск, а головою Дамаска — Рецін; і за шістдесят і п'ять років Єфраїм буде розбитий так, що не буде народом. А головою Єфраїма є Самарія, а головою Самарії — син Ремалії. Якщо не повірите, то не встоїте. Ісая 7:8, 9.

Якщо ми не повіримо пророцтву про шістдесят п'ять років, ми не утвердимосся.

Ми продовжимо розглядати символіку Іллі в наступній статті.